

‘Ο κ. Σοβαρός. Μά δὲν είναι, λέει, γιὰ σκηνή.
‘Ο κ. Νόστιμος. Λοιπὸν δὲν σου μοιάζει. . . . Για
κοινί, δὲν εἶπες :

‘Ο ποιητής. Θεὸς πρῶτα ἐκεῖνη ἢ α’ Αἰπὸδα τοῦ
Πάλλη.

‘Ο Κριτικός. Δηλαδή. . . . Ἀς εἶναι καλὰ ὁ Ὅμηρος.

‘Ο ποιητής. Ἄ, βέβαια ! Κι ὁ Θεός, ποῦ ἔπλασε
τὸν Ὅμηρο

‘Ο δούλος τοῦ ξενοδοχείου (ἀπ’ ὅσω χτυπῶντας τὴν
πόρτα). Κύριε, κύριε, σῆχω σῆχω. ἔπιασε φωτιὰ τὸ ξενο-
δοχεῖο. . . .

‘Ακαματιάδης (ἀπὸ μῆσα, πλαγιασμένος). Ὅχι δὲ !
Καὶ ξαπλώνεται ἡ φωτιὰ ;

Δούλος. Ναι ! ναι ! ἔφτασε ὡς τὸν ἀριθμὸ 100!..

‘Ακαματιάδης. Μὴ, βλοφημένε, ἐγὼ εἶμαι ἀριθμὸς
300. Ἐν ἔρθει στὸ 250, τότε χτύπα μου τὴν πόρτα.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ΚΑΣΙΔΑΚΕΙΑ ΕΠΗ

- Κασιδάκι, Κασιδάκι, κοίτα ἐκεῖ ὁ Ταγκόπουλος !
- Ταγκόπουλος εἶπες ; Δὲν τὸν ξέρω.
- Ὁ συντάχτης δὰ τοῦ «Νουμά» ;
- Τοῦ Νουμά, τοῦ Νουμά. . . . Δὲν ἄκουσα πο-
τές μου.
- Τοῦ Νουμά ναι ποῦ κρατᾶς στὸ χέρι σου καὶ
προσπαθεῖς νὰν τὸ κρῦψεις.
- ‘Ο Κασιδάκις θέλει νὰ κοκκινίσει, μὰ δὲν τὸ
κατορθώνει, ἐπειδὴς ξέμαθε πιὰ.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ἀχτινες τὸ ἀχνόλευκο σεγγάρι γλυκοπλώνει
‘στη λήμνη, καὶ τὰ λαγαρά νερά της ζωντανεύουν,
ἀπ’ τὸν ὀχθρὸν ἀπόμακρο γλυκολαλαίει τ’ ἀηδόνι,
κι’ οἱ λιγερὲς οἱ καλαμιτὲς ‘στ’ ἀγέρη ἀργοσαλεύουν.

Τὰ ὀλοδροσα τὸ γάργαρο νερὰ ἡ βρύση τρέχει,
καὶ ποταμάκι γίνεται καὶ λούζει καὶ ποτίζει,
ρόδα, γερνία καὶ δενδρά. ὦ ! ἐδῶ ἀπαλοτρέχει
κάποιο μυστήριον ὀνάερα καὶ κρυφολαχταρίζει.

Τὰ μάτικα ἀπὸ τὸ γλυκασμὸ ἔσ’ νάρκη ὀνειρομεμένη,
γλυκοφαλῶν μεθυστικά καὶ μιὰν ἀνατριχίλα
γοργοπερνάει τὰ μέλη μου καὶ μιὰ φωνὴ μου λέει :
Κρυμμένο εἶν’ τὸ μυστήριον μῆσ’ ἔστων δενδρίων τὰ
[φυλλὰ.

Πειραιεύς. ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

Νὰ τὸ ποιηματικῶς.

Νὰν τὰ μέγαρα χελιδόνια
ποῦ πετοῦνε ταιριασμένα,
πρὶν χειμῶνας τὰ πλακώσει,
σ’ ἄλλα μέρη μακρινὰ.
Καὶ τὰ ὄνειρα τῆς νιότης
Χελιδόνια φτερωμένα,
πρὶν γερὰματα πλακώσουν,
παραίτουνε τὴν καρδιά.
‘Η σύγκριση ἔσ’ ἀντὶ νὰ γίνῃ καὶ μὲ κλειστά τὰ μά-
τια, ὅπως λέει ὁ Ροϊδής.
Τούτο μόνον θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἀγνωστὸς σὰς εἶναι ὁ ποι-
ητῆς τῶν δύο αὐτῶν τετρατίχων, ἐνὸς πασίγνωστον τυχ-
γάνει τοῦ περιλήγου τῶν Ἀγγέλων ποιητοῦ τῆνομα.
‘Ακούστε τώρα καὶ τίχους σὲ ἕγω βράβυ, μὲ ρυθμὸ
ὄργου καὶ μεγαλόπνεο. Ἐννοεῖται ὅτι καθὼς περι-
φρονεῖ τὴν εὐφωνία, ἔτσι περιφρονεῖ ὁ κ. Ραγκαβῆς καὶ
κάθε ποικιλία τῶν ρυθμῶ. Οἱ στίχοι σὲ κάθε ποίημα εἶναι
ὁμοίμορφοι πῶς τὰ μέρη μιᾶς ἴσιας γραμμῆς.
Σὰς προειδοποιῶ ἀκόμη νὰ προσέξετε στὸ δυσανάθετον
ὑψὸς τῆς ποιήσεως, καὶ στὸν ἰσοῦν τὸ δυσθεώρητον βάθος.
Γνωρίζω τὰς ἐπαγωγὰς ἐπαγγελίας ὅσας
εἰς τοὺς λαοὺς εἰδίδασκες πύρινοιο πέμπας γλώσσας.
Καὶ εἰς τὰς βίβλους τῶν σοφῶν ἐγκύψας ἐπιμόνιος
Ἐβήτησα τὸν αἴτιον τοῦ ἐπι γῆς κλαυθμῶνος.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

**ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ
ΣΤΑ ΚΙΟΣΗΙΑ**

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ*

Τάδε λέγει ὁ κ. Γρηγόριος Παραξενόπουλος, διη-
γηματογράφος, δοκιματογράφος, διακλιματογράφος πρῶ-
τιστὰ ὅμως καὶ μάξιστα Κι-κι-ριτικός, εἰς τὴν ἐφῆ-
μερίδα «Αἱ Ἀθῆναι» :

«Ἐπλημύσισαν τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀπὸ ἐλεσινὰ ἄλφα-
» θητέρια. . . . καὶ ὅταν εἰδιάθασα ἐν. . . . καὶ εἶδα ὅτι αἱ πρῶ-
» ται λέξεις ποῦ μανθάνει τὸ κακόμοιρον ρωμηόπουλον
» εἶναι ὣά, ἰός, καὶ δὲν ἤξεύρω τί’ ἄλλο, εἶπα ὅτι ἂν
» τὸ φελλαχικὸν ἀλφαθητέριον λόγῳ μορρῆς, δίδει τὰ μέ-
» ρια εἰς τὸ δικό μας, ὅμως λόγῳ συνθέσεως, εἶναι ἀδύ-
» νατον νὰ μὴ σηκῶν ἡμᾶς τὰ χέρια διὰ τὸ μουντζῶση. . . .
» Αὐτὰ τὰ κλούδια ὣά μ’ ἔκαμαν νὰ συλλογισθῶ τὸ κο-
» ριτάκι μου. . . . καὶ μοῦ ἐπέρασαν ἡ ἰδέα ὅτι τὸ φρονιμῶ-
» τερον. . . ὅτι ἦτο νὰ ἔγραφα μόνος μου. . . τὸ πρῶτον βι-
» βλιον τῆς κόσης μου. . . ποῦ νὰ λέγη ἀπλοῦττατα καὶ
» ἄνθρωπινὰ : Φάρι, σπῆτι, αὐγά, κλπ.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἄρθρον ὁ κ. Παραξενόπουλος, ποῦ
γνωρίζει πολὺ καλὰ τὴν τέχνην νὰ μὴν ἤξεύρει τί
προσθεύει, σηκῶνει τὴν δημοτικὴν του σημαίαν, καὶ
μάξιστα φροβερίζει τοὺς δασκάλους ὅτι ἂν δὲν βά-
λουν νερὸ στὸ κρασί τους θὰ γράψῃ ὁ ἴδιος ἀνθρωπι-
νὸν ἀλφαθητέριον διὰ τὸ κοριτσάκι σου.

Ὅταν ὅμως μὲ καλὸ μεγαλῶση ὀλίγον τὸ κο-
ριτσάκι του, καὶ εἶναι καιρὸς διὰ Ἄναγνωσματα-
ριον, τί θαρρεῖτε ; Τότε θὰ τοῦ ἑτοιμάσῃ συλλογὴν
ἀπὸ κάτι ἄλλα του ἔργα, καὶ ἀναμφισβότως τὸ ἀκό-
λουθον ὑπερκαθαρεύον ἄρθρον του θὰ κατέχῃ τὴν πρῶ-
την θέσιν :

«Φαντάζομαι τὴν θείαν Δατρεῖαν ὡς μιάν (*)
ὠραίαν τέχνην. . . Ὅταν ὁ θύτης (sic) πρὸ τοῦ μεγα-
λοπρεποῦς βωμοῦ, περιβεβλημένος χρυσοποικιλτα χμ-

(*) Ἐδῶ μᾶς τὸν ἐσκέρωσεν ὁ κ. Παραξενόπουλος τὸν
γαλλισμὸν, ἢ καὶ ἰταλισμὸν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἴσως καὶ
χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρῃ. Εἰς αὐτὸ ὅμως τὸ νόημα δὲν εἶναι
μόνος του, καὶ ἐάν ποτε οἱ γράφοντες «μὲ ἔκυριευσεν μιὰ
ἀπειλευσία», «πᾶσχω ἀπὸ μιᾶν καταρροήν», «ὁ δεῖνα εἶναι
ἕνας ἐξοχος ἰατρός» κτλ. καταδικάζοντο νὰ ταξιδεύσουν
κανένα μῆνα εἰς τὰ χωριά διὰ νὰ πάρῃ τὸ αὐτὶ των τὸ ἄ-
ληθινὸν πνεῦμα τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, θὰ ἐγγμίζε παρα-
δες ὁ τόπος !

φια, ἐνθὲ ἐκπνεύον ἠρέμα πρὸς τὸν γιγάντειον (sic)
θόλον αἱ ἄρμονίαι τοῦ χοροῦ, ψαλμωδοῦντος ἄργὰ τὸ
τελευταῖον Ἄμην, καὶ τρέμει τὸ ἑλαφρὸν ὑποκύανον
σύννεφον τοῦ θυμιάματος, ἐπισκιάζον μυστηριωδῶς
τὰς τοιχογραφίας, — ὅταν ὁ θύτης προσλαμβάνει τὴν
ἐκφρασιν τῆς ὑπερτάτης ἐκστάσεως κτλ. κτλ. (Πανα-
θήναια, 31 Σεπτ. 1903).

Τὸ καύμενο τὸ κοριτσάκι ! Τί κακὸ τὸ περιμένει
ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἴδιου τοῦ πατερούλη του ! Τί φο-
βερὸ χάσμα θὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὰ αὐγά ἕως τὸν θύ-
την, ἀπὸ τὸ σπῆτι ἕως τὸ ὑποκύανον σύννεφον !
Καὶ θὰ εὐρεθῇ τότε ἕνας Χριστιανὸς νὰ τοῦ εἰπῇ
τοῦ κοριτσιοῦ ὅτι αὐτὰ ἔχουν ὅσοι εὐτύχησον νὰ
γεννηθοῦν ἀπὸ μεγάλους γονεῖς.

ΜΙΚΡΟΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

ΕΡΕΪΠΙΑ

- Ἀπομονωμένης μιᾶς ζωῆς, ὣ λειψάνα ὀλιμένα,
Περὶ θάνα στημένα
Στοῦ λόφου τὴν κορφή,
- Στὴ μακρυνὴ σας τὴν ἑρμιὰ ποιά τὰχ’ ἀκόμα μοῖρα
Ἀγγιχτα ἀπ’ τὴν πλημμύρα
Τῶν χρόνων σὰς κρατεῖ ;
- Ἀπ’ τ’ ἀλυτο σκοτάδι σας κανεὶς δὲν βγαίνει ἦχος
Κάθε σας κρύβει τοῖχος
Μυστήρια τρανά,
Καὶ πάνω στὴ χλωμάδα σας τὸν πέπλο της ἀπλώνει
— Κατάμαυρο σεντόνι—
Ἡ λήθη σιωπηλά.

Στὰ νεκρωμένα τείχη σας περιγύρα, ἔχει χύση
Ἡ ροδιμένη δύση
Μιὰ λάμψη μυστικὴ,
Ποῦ τὴ σδυμένη σας μορφή, ὥ ἐρεΐπια, ἔχει ζωή,
Ὡς νὰ τῆς ἔχη δόση
Τὴν πρώτη τὴ ζωῆ.

Σὸν δὲ θωρῶ σ’ αὐλοῦς ἀχνοῦς λουσμῆνο πρὸς τὸ
[βράδυ,
Ἀμίλιτο σρημάδι,
— Ὡ πλάνεμα ματιῶν !
Ξανοίγω νὰ φαντάζουνη παλάτια στοιχειωμένα,
Σὲ χρῶνια περασμένα
Ἀγνῶν παραμυθῶν.

Κι’ ἀπ’ τὰ βαθεῖα χαλάσματα σὸν ὄνειρο προβάλλει
Πανώρνο ἕνα κεφάλι,
Μιὰ ξωτικὰ ἐμορφιά,
Ἡ ἀλύπητη ἢ Πεντάμορφη, ποῦ ἡ δῶνη της— ὦ
[πόνοι !
Γιὰ πάντα μαρμαρώνει
Ἀμέτρητα κορμιά !
Πειραιεύς Γ. ΜΑΥΤΑΣ

Ἐπὶ σαφείρους κυλινδοῖ τὸ ρεῦμα τῶν ρυάκων ..
Καὶ εἰς δουλείαν ἀππλαγγων εἰλώτων ἐθισθέντες
Φθαρέντες καὶ θρηνησαντες, θανόντες καὶ ταφέN-
[ΤΕΣ.

Στερούμεθα οἱ δεῖλαι οἰ ἐσθήτος γαμηλίου
Πρὸ τόσου ὅπως εὐπρεπῶς ἀχθώμεν μεγαλείου.
Τέλεια ἢ στιχομυθικὴ τεχνουργία τοῦ Ἄλ. Σούτσου.
Καὶ ὁ περίμορφος ἐκεῖνος στίχος.

Φθαρέντες καὶ θρηνησαντες, θανόντες καὶ ταφέN-
[ΤΕΣ]
μᾶς φέρνει στὴ μνήμη τοῦ Ἰσκακουάνα τοὺς ἀθάνατους
στίχους :
ἀνέμιμους, καράβιμους, ἀφρόρουμ κυματόρουμ
τρικυμιάρουμ ἄγκουραμ σηκόρουμ λιμενόρουμ.

Μῆσα σ’ Ἄλγη του ὁ κ. Ραγκαβῆς ἔχει βάλει καὶ
ποιήματα λυρικά ποῦ βρισκονται στὰ δράματά του. Ὁ
εἶχα λοιπὸν κ’ ἐγὼ ἢ καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμα γράφοντος
γιὰ τ’ Ἄλγη νὰ μιλήσω καὶ γι’ ἄλλα ἔργα τοῦ κ. Ραγ-
καβῆ. Στὴ «Ποικίλη Στοὰ», τοῦ 1896 ἔχει δημοσιεῦται
μιὰ πρᾶξη ἀπὸ τοὺς «Μνηστήρας τῆς Πηνελόπης» κωμο-
δίας ἀνέκδοτος τοῦ κ. Ραγκαβῆ. Σ’ αὐτὴ τὴν πρᾶξη πρό-
κειται γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Ὁ κ. Τερπαίδης ὑποστη-
ρίζει τὴ δημοτικὴ, καὶ ὁ κ. Ὀρμενίδης τὴν καθαρεύουσα.
Ὁ κ. Τερπαίδης διαβάσει κάτι γελοῖους στίχους γραμμέ-

νους στὴ δημοτικὴ, φουρκίζεται ὁ κ. Ὀρμενίδης καὶ τοῦ
λέει.
— Πᾶσατε ὑβρίζοντες τὰς Μούσας. Θέλετε γλώσσαν κα
ποίησιν Ἑλληνικὴν, ἄξιον τῶν ἀθανάτων προγόνων ; Ἀ-
κούσατε.
Πάσαν νεαν αὐγὴν γλοὺ ἀνθίος λωτοῦ
εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κύμ’ ἀναβάλλει.
Εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ’ αὐτοῦ
εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ
ὡς χρυσή, μυροφόρος φιάλη*.
Ἄλλες δύο τέτοιες στροφές μᾶς παρουσιάζει ὁ κ. Ραγ-
καβῆς «ὡς γλώσσαν καὶ ποίησιν Ἑλληνικὴν, ἀνταξίαν
τῶν προγόνων» !!!
Ὁ κακῆμένος ὁ Πλούταρχος, Θίος σχαρῆστον. Κάτι
θᾶξερε, ὅταν ἔγραφε τὰ χρυσὰ τούτα λόγια : «Ἄλλ’ εἰ
παντὸς ἦν τὸ γνῶθι σαυτὸν ἔχειν πρόχειρον, οὐκ ἂν
εἰδὸκε πρόσταγμα θεῖον εἶναι» (Δημοστ. III, 30). Ὅ-
μως δὲν πρέπει πάλι νὰ τραβάμε τὰ μαλλιά μας, ἐπειδὴ
αὐτὸ παντὸς ἔστι πρόχειρον τὸ γνῶθι σαυτὸν».
(ἀκολουθεῖ)
* Πῶς σὰς φαίνεται νὰ γράφῃ ὁ κ. Ραγκαβῆς αὐτὴν
ἀντὶς ἡὼς ἢ ἕως, ὁ κάλυξ, στίλβουν ἀντὶ στίλβουσι, ὅταν
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά γράφῃ γήρους, μήλα, μιστόλλω,
ἦν=ἦτο, καὶ μονολεκτικούς μέλλοντες ;